

Собака

Тодось Осьмачка

Мов горе таємне, мов слово уроче
і мов неміренні кругом небеса,
орел у Карпатах на скелі клекоче
з крилом перебитим, що з кручі звиса.
А з скелі на скелю під ним по порогах
ріка пролітає, шукаючи дна,
з якого безжалісно виє тривога
і смерть невблаганна єдина й одна.

І хоч спокон віку там сосни, мов лютні,
не грали жалю до обладників гір,
але імператор стихії могутній
розпачливо клекотом б'є у простір.
І дух мій, неначе орел той далекий,
безцільно гукає з осінніх ночей:
я дружби у вас не шукав, ні безпеки,
ні жалібних слів, ні щедрот із очей.

До ваших дівчат же й жінок, мов до ліри,
з коханням не раз удавався своїм,
і щирість світила з очей моїх сірих,
неначе у липні схвильований грім.
Та буйно сміялися всі вони в вічі,
мене допевняючись, хто я такий...
Отак на руїнах козацької Січі
виттям своїм грали ситенькі вовки.
І пес тільки дикий, ідучи на лови,
мене не цурався й підходив до рук,
коли я до нього тихесенько мовив:
"Чи ти мені ворог, чи ти мені друг?"
Тому, як мене в домовині зимою
спровадите радо в останній арешт,
прохаю, і пса поховайте зі мною
під спільний, мов місяць, осиковий хрест.

І щойно не схоче громада дівчача
зідхнути над гробом, де сосни звелись,

то знаю, що прийде вся тічка собача,
з якою мій пес був знайомий колись...
І витиме довго в небесні долини,
аж місяць з недолі примеркне, мов брат,
до них приєднається й клекіт орлиний
з високої скелі та з дальних Карпат.

І дух мій, схопившись над ліс та над води,
обнявши каліку на скелі орла,
там з ним погибатиме в бурях негоди,
як родич і серця його і крила!